

Todistus uskoontulostani

Juha Norolampi

**Myyntimiehen ja yrittäjän
tapahtumatäyteinen tie
uskoon ja evankelistaksi:**

**"Rehellinen pohjalainen"
- valheessa 37 vuotta!**

**Jos joku olisi sanonut minulle
ennen lokakuuta 2004, että
jonain päivänä kutsuisin
itseäni uskovaksi ja
todistaisin uskosta
Jeesukseen,
todennäköisimmin olisin
pitänyt häntä "hulluna"!**

**Minä nyt viimeksi olisin
henkilö, joka "hurahtaisi"
uskoon...**

Toivon, että lukiessasi tätä voit saada vastauksia päätöstäsi varten omassa ratkaisussasi tai vahvistusta edelleen jo tekemäsi valinnan puolesta.

Olen elänyt 37 vuotta suhteellisen tavallista elämää, joka kuitenkin on sisältänyt valtavan paljon erinäisiä tapahtumia, jollaisia ei ehkä suurimmalle osalle ihmisiä koskaan tule vastaan. Ja sitä kyllä toivonkin, sillä monet asioista ovat olleet negatiivisia ja raskaita.

Kodin alkoholismia pakoon:

Oman elämän alkuun jo varhain, perheen perustaminen 16-vuotiaana

Aloitin varhaisen aikuisiän ja aikuistumisen poikkeuksellisen varhain, sillä muutin pois kotoani jo 16 vuoden iässä. Omat vanhempani eivät olleet millään lailla uskonnollisia ihmisiä, päinvastoin. Elin nuoruuteni alkoholistiperheessä ja se olikin yksi pakottavista voimista, joka ajoi minua pois kotoa jo varhaisessa iässä. Todellisen "syyn" sain kuitenkin muuttooni vasta, kun tapasin ihanan nuoren naisen, johon rakastuin syvästi vaikken sitä silloin vielä itsekään ymmärtänyt. Tämä nuori nainen on entinen tyttöystäväni ja nykyinen vaimoni.

Menimme naimisiin kun olimme molemmat täyttäneet vasta 16- vuotta, presidentin luvalla, ja ensimmäinen lapsi syntyi ollessamme vielä 16-vuoden ikäisiä. Toinen lapsistamme syntyi sitten kahden vuoden kuluttua ja siihen lapsien teko sitten jäikin. Nyt lapsemme ovat molemmat jo aikuisiässä ja meillä vaimoni kanssa on paljon aikaa toisillemme.

IT-suunnittelijaksi ja myyntialalle - paljon matkustamista ja ravintolaelämää

Nuorella iällä avioitumisen johdosta aloitin jo varhain työelämässä toimimisen vaikka opiskeluun olisikin ollut "eväitä" pidemmällekin. Ensin IT-alalle suunnittelijaksi, sitten myyntialalle suoramyyntin kiehtovaan maailmaan. Minusta tuli kova myyjä. Toimin joitakin vuosia pölynimurikauppiaina ovelta-ovelle myyjänä kunnes pääsin johtamaan aluekonttoria Satakunnan alueelle.

Siellä ollessa minulla meni jo aika "lujaa". Myyntielämä johti siihen, että oli reissua paljon, viinaa juotiin paljon, tupakkaa polteltiin, vähän katseltiin naisia, oltiin porukassa kovia miehiä.

Elämä oli kiireistä eikä aikaa jäänyt yhtään perheelle - ei vaimolle eikä kahdelle pienelle lapselle.

Ensimmäinen kolaus: aiheettomat potkut ja taistelua oikeuksista - katkeroituminen ja juomista

Silloin koin ensimmäisen työurani merkittävän kolauksen, joka heijastui sitten perheemme elämäänkin. Sain "potkut". Maailma romahti ensimmäisen kerran. Tiesin, etten ollut tehnyt muuta kuin hyvää. Elämäni mottona oli ollut siihen asti "rehellisyys maan perii", ja toinen oli "yrittänyttä ei laiteta". Tiesin, että olin toiminut rehellisesti. Koska sain aiheettomasti potkut, matkustin pääkaupunkiin toimitusjohtajan puheille ja kerroin hänelle, mitä oli tapahtunut - ja jos työpaikka ei tule takaisin, niin haastan yhtiön oikeuteen. Se oli kansainvälinen iso firma. Sainkin työpaikan takaisin ja aika paljon rahaa korvaukseksi.

Olin myyntitehtävissä joitakin kuukausia talossa, mutta enhän minä töitä enää tehnyt. Olin katkera. Ryyppäsin joka päivä - pullo Koskenkorvaa joka ainut päivä, joskus vähän enemmän. Useaan kuukauteen en tehnyt töitä, vaikka raportoin muuta. Minusta tuli valheen orja.

Takaisin Pohjanmaalle toiseen myyntiyritykseen - toiset aiheettomat potkut!

Elämä palautui kuitenkin kohtuullisen mukavasti takaisin raiteille, kun muutimme Satakunnasta Pohjanmaalle ja pääsin erääseen toisenlaiseen suoramyyntiyritykseen töihin. Tuota kesti noin 4 kuukautta, jona aikana sain toisen kerran aiheettomasti potkut!

Firman toimitusjohtaja palkkasi minut takaisin kuultuaan tästä vääryydestä, jonka oma esimieheni oli tehnyt (myöhemmin tämä esimies toimi minulla monta vuotta työntekijänä johtamassani ja osaksi omistamassani firmassa).

Perhe kärsi koko ajan juomisestani. Huomasin, että olin kuin oma isäni. Haukuin vaimoanikin aiheettomasti.

Oma firma - nopeasti alan markkinajohtajaksi Suomessa

Tuon jälkeen perustin työkaverin kanssa oman firman, joka toimi samalla alalla kuin se missä olimme olleet töissä. Firma alkoi kasvaa vauhdikkaasti ja elämä meni lujaa eteenpäin. Kolmessa vuodessa firmasta tuli oman alansa markkinajohtaja Suomessa. Kaikki meni mahtavasti ja rahaakin tuli paljon!

Elämä oli jälleen todella kiireistä, työpäivät olivat 12-14 tuntisia ja viikonloppujakin meni siinä samalla. Taas perhe jäi kokonaan osattomaksi isän huolenpidosta, mutta vaimoa näki onneksi edes samassa työpaikassa. Lapset sen sijaan joutuivat oppimaan melkoisen itsenäisiksi jo varhain, joka näkyy myös heidän omassa elämässään tänäkin päivänä. Tytär on asunut omassa kodissa 17-vuotiaasta lähtien ja poikakin meni 18-vuotiaana kihloihin ja on asunut 18-vuotiaasta asti morsiamen vanhempien luona.

Lisää vauhtia!

- Stressi ja huonot elämäntavat alkavat näkyä terveydessä

Koska firmalla ja itsellä meni lujaa, niin vauhtiahan piti vaan lisätä. Laajensimme toimintaa ja perustimme toisen firman ja muutenkin teimme isoja hankkeita. Kiireinen ja stressaava elämä sekä huonot elämäntavat aiheuttivatkin sitten terveydellisen romahduksen kerran eräänä vappuna. Palatessamme erään työntekijän perheen luota Lounais-Suomesta sain sairaskohtauksen (takana kiireinen työviikko ja kahden päivän ryyppyjuhlat), jossa luulin olevan kyseessä sydänkohtauksen ja että nyt se sitten on tämän kiireen loppu!

Tuska ja ahdistus oli kova, mutta onneksi sairaalassa vaiva selvisikin vain paniikki- eli hyperventilaatiokohtaukseksi. Tämä tiesi elämäntapojen muutosta ja työn kanssa varovaisempaa elämistä jatkossa.

Muutos ei kestänyt kuitenkaan kovin kauaa. Elämäntavat palautuivat pikkuhiljalleen samoiksi ja työtäkin tein melkein samaan tahtiin.

Konkurssi, toinen ja kolmas - talous romahti perheeltä ja lähisukulaisilta. Ei valoa tunnelin päässä.

Sitten kävi niin, että valtava vauhti ja kasvu kääntyi itseään vastaan ja ensimmäinen firma jouduttiin lopettamaan konkurssiin 1996 joulun aikaan. Toinen meni nurin reilu vuosi sen jälkeen ja vielä kolmaskin vuoden 1998 keväällä. Taloudellinen kukoistus ja menestys oli kääntynyt hetkessä täydellisesti toiseen suuntaan ja kaikki omaisuus meni omalta perheeltä ja myös lähisukulaiset joutuivat todellisiin taloudellisiin vaikeuksiin.

Kaikki meni. Firmoja ei enää ollut, ei työtä, ei taloja, ei autoja, ei omaisuutta, ei niin sanottuja ystäviä, ei työkavereita. 130 ihmistä oli enimmillään ollut töissä. Ei enää ollut tulevaisuutta, ei valoa tunnelin päässä - kaikki oli vain pimeää.

Kaikki tuntui mahdottomalta ja jäljellä oli vain ahdistus, tuska, itsesääli ja syyllisyys kaikkien muidenkin lähimmäisten elämän tuhoamisesta !

Pullon tilalle urheilu

- liikunta helpotti henkisen rauniotilan tuskaa

Elämässä oli tuohon asti ongelmissa auttanut aina enemmän tai vähemmän pullo - tai siinä harhakuvitelmassahan minä olin elänyt. Joskus alkoholin käyttö riistäytyi totaalisesti omista käsistäni. Tein pahojakin tekoja, joita en halua edes muistella. Lähimmäiseni pelkäsivät minua ja paras ystävänikin tässä hiljattain totesi, että joskus aikoinaan jopa hänkin pelkäsi minua, koska ei edes tunnistanut kuka minä olen. Todelliseltahan se ei tuntunutkaan eikä jälkeensä tekoja voinut tunnistaa omikseen - joka taasen aiheutti valtavat masennuksen ja syyllisyyden tunteet.

Nyt konkurssien jälkeen tein onneksi viisaan ratkaisun siinä suhteessa, etten etsinyt turvaa pullosta, vaan sen tilalle tuli liikunta. Jos olisin valinnut näistä kahdesta vaihtoehdosta - viinasta tai urheilusta - sen viinan, en olisi tässä tänään. Onneksi oli järkeä sen verran Jumala antanut päähän jo silloin, että valitsin liikunnan. Olin henkisesti aivan rauniona. Kuntoilu onneksi lievitti sen verran tuskaani, etten lopullisesti menettänyt järkeäni.

Voimakas sisäinen tuska ja itsetuhoisia ajatuksia

Tuska oli kuitenkin niin valtava, että monesti ajatukset menivät itsemurhaan asti. Vain pelko kuolemasta ja huoli lähimmäisistä sisälläni estivät tuohon tekoon ryhtymisen.

Samanaikaisesti vaikka huoli lähimmäisistäni esti itsetuhoani, niin tuhosin kuitenkin lähimmäisiäni, varsinkin vaimoani ja lapsiani henkisesti väkivallalla. Oma syyllisyyden taakkani kävi mahdottomaksi kantaa ja purin suurimmat tuskani omiin rakkaimpiini ihmisiin ja ennen kaikkea vaimooni. Alistin ja halveksin häntä sanojen miekalla ja kielen terävyydellä, jollaiseen en uskoisi kenenkään lähimmäistään rakastavan ihmisen kykenevän. Kadun sitä elämässäni tekemistäni teoista kaikkein eniten.

Henkinen jaksaminen oli todella heikolla mallilla - en kyennyt edes vastaamaan puhelimeen pahimpaan aikaan. Kaikki soittivat kysyäkseen, milloin maksaisin laskut. Olin joutunut valehtelemaan kaksi vuotta, että kohta tulee... En pystynyt näkemään sukulaisia ja ystäviä. Kaikki olin sulkenut pois elämästäni, myös vaimo ja lapset - en kestänyt edes itseäni.

Hakeuduin lopulta ammattiauttajan puheille, jonka terapiassa kävinkin usean kuukauden ajan saaden helpotusta tuskiini. Silti vaimooni kohdistunut "piikittely" ei ottanut hellittääkseen kokonaan.

Uudelleenkoulutuksen aikana suunnitelma elämän alkamiseksi uudestaan: - Avioero

Sain kuitenkin otteen elämään takaisin ja pääsin opiskelemaan IT-alaa uudelleenkoulutukseni työelämään. Uuden elämän alku näytti lähtevän käyntiin. Niin kävikin, mutta vain päättäväkseen taas katastrofiin!

Tuon opiskelun aikana aloin punoa juonia kokonaan uuden elämän saattamiseksi alkuun. Ajattelin, että alkaisin kaiken uudestaan: jätän kaikki vanhat asiat taakseni enkä enää katsokaan sinne päin. Tulevaisuuden suunnitelmiini vain ei enää kuulunut edes oma perheeni. Viettelin erään aikuisopiskelijakaverin toteuttaakseni "tavoitteeni" ja tein matkan hänen kanssaan, jolta ei ollut paluuta. Muutin pois vaimoni ja lasteni luota asumaan tuon naisen kanssa yhteen.

Vajaa puolisen vuotta tuota elämävaihetta kun oli kestänyt, niin todellinen elämä ja rakkaus alkoi kutsua minua takaisin. "Uusi kuvio" ei tuntunut kantavan hedelmää. Tuolloin sain kokea käytännössä ensimmäisen kerran elämässäni Jumalan armon ja rakkauden kosketuksen. Tuota en kyennyt tuolloin kuitenkaan siksi ymmärtämään. Nyt sen kuitenkin tiedän.

Takaisin yhteen

Vaimoni antoi minulle nimittäin uuden mahdollisuuden tulla takaisin, vaikka olin pettänyt häntä jo toisen kerran. Kaikesta hänelle tekemästäni pahasta huolimatta hän rakasti minua niin paljon, että oli valmis antamaan kaiken anteeksi! Uskomatonta. Pyysin vaimoltani tuolloin anteeksi ja lupasin, etten enää koskaan saata häntä vastaaviin tilanteisiin. Sanoin myös että rakastin häntä enemmän nyt kuin koskaan aikaisemmin, koska silmäni olivat auenneet hänen suunnatonta rakkauttaan kohtaan. Itkin tuolloin enemmän kuin elämässäni koskaan olin itkenyt, kun nämä asiat kohtasimme eräänä yönä keskustellessamme mahdollisuudestani palata takaisin perheemme elämään. Ja itken jälleen tätä kirjoittaessani ja kiitän Jumalaa, että Hän on antanut minulle maailman ihanimman vaimon !

Palattuamme yhteen elämä olikin ihanampaa kuin vuosiin ja rakastimme toisiamme enemmän kuin ehkä koskaan.

Työelämään takaisin - mutta ongelmia työnantajan taholta

Pikku hiljalleen pääsin työelämään takaisin (vaimoni oli onneksi ollutkin työelämässä heti konkurssien jälkeisestä ajasta lähtien) ja sinnittelimme taloudellisesti päivästä toiseen.

Ollessani työelämässä samassa yrityksessä kolmisen vuotta alkoivat asiat taasen kääntymään minua vastaan. Työskentelyni oli aika paljolti työntekijänä samaa kuin se oli ollut yrittäjänäkin eli tein pitkiä päiviä ja toin työt kotiin asti sekä monet viikonloputkin olivat työtä täynnä. Jostain syystä työpanostani ei kuitenkaan nähty arvokkaaksi ja minua alettiin "savustaa" yrityksestä pois erinäisten keinojen avulla.

Tätä taistelua kestitin yli puoli vuotta, joka lopulta johti jälleen työsuhteen päättämiseen työnantajani puolelta. Tällä kertaa kyseessä ei ollutkaan pelkät potkut vaan asiaan liittyi rikos, jonka tein työntantajaani kohtaan! Tiesin, etten taaskaan ollut väärässä, mutta etsiessäni todisteita työnantajaani vastaan tein kuitenkin vääryyden: murtauduin toimitusjohtajan sähköpostiin, koska minulla oli siihen mahdollisuus ja taito.

Työsuhde siis käytännössä päättyi siihen, kun siviilipoliisit tulivat hakemaan minua työpaikaltani ja veivät putkaan.

Sellissä suunnaton tuska tapahtuneesta ja kaikkien ongelmien uusiutumisesta jälleen kerran

Ja tuon perjantaipäivän, 8. lokakuuta, muistan varmasti lopun elämäni! Putkassa ollessani aamusta iltapäivään asti odottaen kuulustelujen alkamista ja tietoa siitä, että pääsisinkö edes viikonlopuksi kotiin, koin sisälläni tuskaa jollaista en ollut koskaan tuntenut. En edes silloin kun olin kokenut konkurssit tai olin pettänyt vaimoni rakkauden.

Käsittämättömään tuskaan johti tieto siitä, että olin jäänyt kiinni rikoksesta, johon olin ajautunut yrittäessäni etsiä totuutta puolustukseksi työnantajan "toimia" vastaan.

Tieto siitä, etten enää voisi tehdä työtä ja turvata vaatimatonta toimeentuloamme perheellemme jälleen kerran. Ehkä alitajuisesti aloin jo kokea uudelleen konkurssien jälkeistä tuskan aikaa, johon en luonnollisestikaan halunnut palata enää koskaan.

Tieto siitä, että en ehkä koskaan enää pääsisi samalle alalle takaisin töihin tekemäni rikoksen takia.

Tieto siitä, että en saisi korvauksia 3 kuukauteen liitolta, johtuen tapahtuneesta.

Ja tieto siitä ennen kaikkea, että olin taas pettänyt vaimoni luottamuksen ja tuhonnut jotain yhteistä tulevaisuudestamme.

Käsin kosketeltava ahdistus pakotti huutamaan Jumalan puoleen

Tuska oli jotenkin niin käsin kosketeltavaa, että se pakotti minut huutamaan sisäisesti apuun jotain korkeampaa, jotain voimakkaampaa kuin mitä itse tiesinkään tai tunsinkaan olevan olemassa.

Muistan, että hiljaisesti itsekseni sanoin jotain seuraavaa:

"Oi, rakas Jumala, jos olet olemassa, niin minä pyydän Sinulta että saisin tästä vielä jotenkin selvitä. Jos minä tästä vielä selviän, niin lupaan etten enää koskaan aiheuta mitään pahaa tahallani enkä vahingossa lähimmilleni... Voi rakas Jumala, auta minua!"

Ja tuli iltapäivän aika. Kuulustelut menivät nopeasti ohi ja pääsin kotiin viikonlopuksi. Kun lähdin kävelen (työsuhdeautoa ei enää ollut) pois, niin sain kokea jotain uskomatonta vapauden tunnetta. Vaikka koko elämäni oli romahtanut taas kerran päälleni, niin tunsin voimakkaan keveyden olon ja vapauden tunteen, josta totesinkin itselleni kävellessäni: "Nyt tiedän, miltä on voinut tuntua orjista, kun he ovat vapautuneet kahleistaan..."

Vaimolleni kerroin kaiken ja hän ymmärsi taasen kaiken hienosti, vaikka tuska tulevaisuudesta luonnollisesti valtasikin hänet. Ihmeellistä kyllä minulla oli huoleton olo ja totesinkin vaimolle, että kyllä kaikki järjestyy ettei tässä mitään hätää ole...

Tapaamaan uskoontullutta Ari-veljeä, jonka puheet Jeesuksesta olivat aiemmin vain ärsyttäneet, samoin kuin kaikki muu uskoon liittyvä

Maanantain tullessa kohdistin matkani veljeni työpaikalle. Veljenihän oli tullut uskoon vajaa vuosi aikaisemmin, joten minulle tuli tunne, että kukaan muu ei minua voi auttaa kuin hän.

Suhteeni veljeeni ei ole aiemmin ollut kovin läheinen ja olen joskus suorastaan vieroksunut häntä. Tuona aikanakin kun hän oli uskossa ollessaan käynyt luonamme kylässä olin sulkenut korvani hänen jutuiltaan Jeesuksesta ja Jumalasta ja uskosta ja olin todennut, että minulla on kaikki ihan hyvin ja että minä kyllä ehdin noita uskon asioita sitten miettimään kun olen vanha.

Myöskään aiemmin viime vuosien aikana en ollut koskaan kestänyt kuulla mitään uskoon liittyvää, en radiosta, en televisiosta, en kenenkään suusta (paitsi pakosta joskus kirkossa käydessä, joka oli todella harvoin). Syyn tähän tiedän nyt tarkasti, joka minulle avautui suoraan raamatun tekstistä (Joh. 8:43) "Minkä tähden te ette ymmärrä minun puhettani? Sen tähden, että te ette kärsi kuulla minun sanojani." ja sen jälkeisestä tekstistä. Ole hyvä ja katso, niin ymmärrät sinäkin!

Veljelleni kerroin miten olin taasen sotkenut elämäni.

"Älä huolehdi, kyllä kaikki järjestyy!" - Ja asiat alkavat järjestyä!

Kuultuaan tämän veljeni kosketti hartiaani ja totesi minulle: "Veli rakas, älä huolehdi, kyllä kaikki järjestyy!"

Samalla tunsin kuinka nuo sanat antoivat minulle rauhan sisimpääni ja siitä hetkestä lähtien tiesin, että kaikki järjestyy. Oli ikäänkuin Jumala olisi veljeni suulla sanonut nuo pienet sanat siinä hetkessä, kun sitä eniten tarvitsin.

Tästä hetkestä kului kolmisen viikkoa aikaa, kun sain uuden työpaikan ihanalta ja uskovalta työnantajaltani, jolle olen ikuisesti kiitollinen tästä uudesta tilaisuudesta elämässämme. Kiitos hänelle siitä ja kaikesta mitä hän on jo nyt minun ja perheeni eteen tehnyt ja siunatkoon Jumala häntä ja hänen perhettään.

Usko kasvaa ja vahvistuu - Uusi kokemus: ensimmäistä kertaa hengelliseen tilaisuuteen

Tuon kolmen viikon aikana lähestyin päivä päivältä Jumalaa ja sain kokea uskoon tulemisen päivä päivältä yhä vahvemmin.

Perheellämme oli onni saada vieraakseen eräänä lauantai-aamuna kahvipöytään evankelista Guy Peh Amerikasta. Hän tuli veljeni kanssa käymään ennen iltapäivällä tapahtunutta evankeliointitapahtumaa (kokousta) ja silloin aiemminkin mielessä ollut vierailu tuollaisessa kokouksessa sai vahvistuksen ja menimmekin vaimoni kanssa ensimmäistä kertaa käymään River-seurakunnassa Seinäjoella.

Kokous oli ensimmäisellä kertaa vielä uskon ensiaskelia epäröiden ottavalle melkoisen "outo" kokemus. Se oli kaukana kirkonmenojen hartaasta ja synkästä touhusta. Ihmiset olivat iloisia! He lauloivat jotain ylistyslauluja, osa seisaallaan, osa istuallaan ja osa kädet kohotettuina ilmaan? Kaikki saarnat olivat paljon värikkäämpiä ja voimakkaampia kuin koskaan olin kuullut.

Ja heti ensimmäisestä kerrasta lähtien siellä tilassa aisti voimakkaan lämmön ja rakkauden tunteen, josta en ollut koskaan aiemmin saanut kokea vastaavaa tunnetta. Itseä jännitti kovasti ja kädet olivat aivan märkinä kun puristin niitä tiukasti kiinni ja pidin visusti käteni alhaalla ettei minuun vain mikään "tarttuisi"! Sitten lopuksi parin tunnin jälkeen tuli hetki, jolloin evankelista Guy Peh kutsui henkilöitä eteen siunattavaksi. Tuolloin tiesin, että nyt varmaan alkaa se "kaatamistouhu", josta joskus nuoruudessanikin ivailtiin, kun Niilo Yli-Vainio "puski" ihmisiä nurin!

Ensin kutsuttiin tiettyjä sairauksia kokevat luokse ja toiseen jonoon sitten jotkut toiset, mutta tarkempaa muistikuvaa minulla ei ole tilanteesta. Itselleni tuli kuitenkin voimakas tunne, että kun tänne asti on kerran tultu, niin minäkin menen eteen siunattavaksi. Lopuksi kun lähes kaikki olivat olleet siunattavana, osa heistä oli nyt lattialla makaamassa ja osa nauroi valtavasti ja toiset ylistivät Jumalaa ja puhuivat jotain outoa kieltäkin, niin päätin mennä eteen. Guy (joka on yli 2 m pitkä iso musta mies) laittoi isot kätensä minun pääni päälle ja puhui jotain mieleni vapauttamisesta ja siunaamisesta. Sitä kesti hetken, enkä muista edes mitä siinä tapahtui, mutta koin jotain voimakkaan lämpöistä kulkevan vartalon läpi päästä jalkoihin asti. Tiesin, että se ei tullut tuosta mustasta miehestä eikä hän edes koskenut minuun. En kaatunut, mutta jalat menivät oudon veteläksi ja tunsin sen jälkeen ihanan kevyen olon, ihan kuin olisin ollut pienessä "hiprakassa". Tunne oli joka tapauksessa erittäin miellyttävä enkä sellaista ole koskaan aiemmin kokenut.

Tuon tilaisuuden jälkeen minulle tuli valtava "jano" alkaa lukemaan Raamattua, kuunnella uskonasioita radiosta, kaseteilta ja katsella videoita, joita kaikkia rakkaalta veljeltäni sainkin lainaksi.

Kaikki kahleet ovat poissa, niiden tilalla valtava rauha

Tuosta lähtien kokemukseni uskossa ovat voimistuneet päivä päivältä. Kaikki kahleeni ovat minusta vapautuneet - minulla ei ole lainkaan enää mitään himoa alkoholia kohtaan, en kiroile enää lainkaan, lähimmäisenrakkaus kaikkia ihmisiä kohtaan on kasvanut suureksi ja ennen kaikkea valtava rauhan ja tyyneyden tunne on koko ajan osanani. Työkiireetkin tuntuvat paljon helpommin hoidettavilta ja mitään murheen tai huolen tunnetta ei ole huomisesta.

Vaimoni kanssa olemme säännöllisesti käyneet kokouksissa siitä lähtien ja me olemme molemmat nyt kokeneet uudestisyntymisen, syntimme ovat anteeksi annetut ja olemme pelastetut Jeesuksessa Kristuksessa. Tämä tarkoittaa sitä, että meillä on lupaus iänkaikkisesta elämästä. Kun maallinen ruumiimme kuolee, niin meillä on täysi varmuus siitä, että me pääsemme iänkaikkiseen elämään Jumalan luo! Amen.

Elämässä ja työssä on nyt siunaus, joka puuttui aiemmasta tekemisestä

Tätä elämää minä olin paossa ja elin valheessa sielunvihollisen vallassa 37 vuotta, vaikka luulin eläväni rehellistä yritteliästä elämää! Mutta kaikesta tekemisestäni, vaikka kuinka kovasti teinkin, puuttui Jumalan siunaus ja totuudessa pysyminen. Siksi myös aina epäonnistuin kaikessa lopulta. Nyt olen vihdoinkin saanut Jumalan armosta uuden elämän ja eläessäni sitä elämää, jota kristittyinä saan elää, kaikki asiatkin tuntuvat onnistuvan aivan eri lailla.

Ja mitään muuta minun ei tarvinnut tehdä kuin vain pyytää Jumalalta apua ja anteeksiantoa synneistäni!

On hyvä tietää, ja varsinkin kun on sen itse saanut kokenut, kuinka valtavaa on Jumalan anteeksiantava voima ja armo, sillä ei ole mitään niin vaikeaa tai pahaa tekoa, jota Jumala ei sinullekin antaisi anteeksi - os sitä vain häneltä nöyryin mielin pyydät !

Sananl. 28:13 *“Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon.”*

Kaikkea hyvää myös sinun elämääsi, ja minä toivon ja uskon, että tämän lukeminen auttoi sinua...

Terveisin,
Juha Norolampi

Juha Norolampi toimii nyt täysipäiväisessä evankeliuminjulistustyössä.